

Sygn. akt **X K 872/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Julia Kuciel

Protokolant: Magdalena Sadowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim – M. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 listopada 2017 roku i 18 maja 2018 roku sprawy

R. K. (K.), syna J. i K. z domu T., urodzonego (...) w G.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 08 stycznia 2015 roku w sprawie o sygn. akt **X K 1009/14** za popełniony w okresie od 16 kwietnia 2014 roku do 28 lipca 2014 roku czyn z art. 207 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat tytułem próby; postanowieniem z dnia 5 września 2017 roku (XI Ko 813/17) zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności; kara pozbawienia wolności jest wykonywana od 21 maja 2018 roku do 17 marca 2019 roku (XI Wp 627/17);
2. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 13 czerwca 2016 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt **X K 681/15** za popełniony w okresie od 01 sierpnia 2014 roku do 15 kwietnia 2015 roku czyn z art. 207 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności; kara pozbawienia wolności była wykonywana od 21 maja 2017 roku do 21 maja 2018 roku (XI Wp 108/17);

1. na podstawie art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny i niektórych innych ustaw (Dz.U. z dnia 20 marca 2015 roku, poz. 396) i na mocy art. 572 k.p.k. w zw. z art. 85 § 2 k.k. a contrario postępowanie w sprawie o wydanie wobec skazanego **R. K. (K.)** wyroku łącznego umarza,
2. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124 ze zm.) oraz § 1, 2, 3, 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 5 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku na rzecz adw. D. J. z Kancelarii Adwokackiej w G. kwotę 177, 12 zł (słownie: sto siedemdziesiąt siedem złotych i 12/100) brutto tytułem nie uiszczonych kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu,
3. na mocy art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983, poz. 49/223 ze zm.) zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, a wydatkami tego postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. K. został skazany następującymi wyrokami:

3. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 08 stycznia 2015 roku w sprawie o sygn. akt **X K 1009/14** za popełniony w okresie od 16 kwietnia 2014 roku do 28 lipca 2014 roku czyn z art. 207 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat tytułem próby; postanowieniem z dnia 5 września 2017 roku (XI Ko 813/17) zarządzone wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności; kara pozbawienia wolności jest wykonywana od 21 maja 2018 roku do 17 marca 2019 roku (XI Wp 627/17);

4. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 13 czerwca 2016 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt **X K 681/15** za popełniony w okresie od 01 sierpnia 2014 roku do 15 kwietnia 2015 roku czyn z art. 207 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności; kara pozbawienia wolności została wykonana w całości od 21 maja 2017 roku do 21 maja 2018 roku (XI Wp 108/17);

dowody: dane o karalności k.19-21; informacjach o pobytach k.10-13,28,30-31; odpisy wyroków k.8-9v; dane dotyczące wyroków oraz wykonania kar w sprawach X K 1009/14 i X K 681/15

Zachowanie R. K. w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności zostało ocenione jako właściwe, jest regulaminowy wobec przełożonych. Był dwukrotnie nagradzany, nie był karany dyscyplinarnie. Przestrzega przepisów regulujących wykonywanie kary pozbawienia wolności oraz porządku wewnętrznego. Skazany karę odbywa w systemie zwykłym, nie jest zatrudniony nieodpłatnie ani odpłatnie, nie składał takich wniosków.

dowody: opinia o skazanym k. 28v-29

Sąd zważył co następuje:

Na początku swoich rozważań Sąd chce podkreślić, że od dnia 1 lipca 2015 roku ustawodawca gruntownie przebudował model orzekania w przedmiocie wyroku łącznego i kar łącznych, konstruując również przepisy intertemporalne, które wskazują jakie przepisy stosować po dacie 1 lipca 2015 roku w związku z wejściem w życie w dniu 1 lipca 2015 roku przepisów ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks Karny oraz niektórych innych. I tak, norma art. 19 ust 1 wyżej wymienionej ustawy stanowi, że przepisów rozdziału IX kodeksu karnego, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. W niniejszej sprawie R. K. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie o sygn. akt X K 1009/14, który został wydany w dniu 08 stycznia 2015 roku. Natomiast w sprawie o sygn. akt X K 681/15 wyrok został wobec niego wydany przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w dniu 13 czerwca 2016 roku, a zatem po wejściu w życie znowelizowanych przepisów rozdziału IX ustawy – Kodeks karny. Tym samym prawomocne orzeczenia w sprawie o sygn. akt X K 681/15 zapadło już pod rządami kodeksu karnego po jego nowelizacji stosownie do przepisów z dnia 20 lutego 2015 roku, a w rezultacie w przedmiotowej sprawie zachodziła konieczność rozważania, czy istniała możliwość orzekania wobec skazanego co do kary łącznej w oparciu o nowe przepisy rozdziału IX ustawy – Kodeks karny.

Sąd zważył dalej, że treść owego art. 19 ust. 1 w/w ustawy niewątpliwie rodzi pewne trudności interpretacyjne. Dotyczy to w szczególności rozumienia znaczenia zapisu "zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po tym dniu". Sąd, orzekając w przedmiotowej sprawie, rozważał jego dwojaką interpretację. I tak, pierwsza z nich sprowadza się do uznania, iż samo wydanie (lub uprawomocnienie się) wyroku po 1 lipca 2015 roku umożliwia w sprawie o wydanie wyroku łącznego orzekanie w tym przedmiocie na podstawie przepisów rozdziału IX ustawy – Kodeks karny w jej znowelizowanym brzmieniu (tj. obowiązującym po 1 lipca 2016 roku i ze zmianami wprowadzonymi w dniu 15 kwietnia 2016 roku). Ów sposób rozumienia tego zapisu oznaczałby, że samo wydanie po 1 lipca 2015 roku prawomocnego orzeczenia, bez względu na rodzaj wymierzonej w nim kary, otwiera swoją

„furtkę”, pozwalającą na zastosowanie znowelizowanych przepisów art. 85 k.k. i kolejne (chyba, że Sąd uzna, iż korzystniejsze, stosownie do art. 4 § 1 k.k., są przepisy w ich uprzednim brzmieniu, tj. obowiązującym do 30 czerwca 2015 roku). Druga z interpretacji tego zapisu jest w ocenie Sądu następująca: w przypadku wydania wobec skazanego po 1 lipca 2015 roku prawomocnego wyroku (tj. również uprawomocnienia się po tym dniu orzeczenia zapadłego przed tą datą), Sąd, orzekając w sprawie o wydanie wyroku łącznego, obowiązany jest wpieryw stwierdzić, czy w oparciu o znowelizowane przepisy rozdziału IX ustawy – Kodeks karny możliwe jest orzeczenie kary łącznej z karami, prawomocnie wymierzonymi skazanemu do 30 czerwca 2015 roku, a dopiero następnie ma możliwość prowadzenia rozważań w oparciu o art. 4 § 1 k.k., czy winno nastąpić orzekanie w oparciu o uprzednio obowiązujące przepisy tego rozdziału czy też przepisy znowelizowane i która z kar łącznych (tj. wydanych w oparciu o tzw. przepisy nowe czy też stare) jest wobec niego korzystniejsza.

W ocenie Sądu, tylko ta druga interpretacja zapisu „zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy” jest prawidłowa i winna być stosowana. Warto przy tym zwrócić uwagę na zapis art. 575 § 1 k.p.k. Sąd miał na uwadze, że stosownie do utrwalonego orzecznictwa, art. 575 § 1 k.p.k. rozumie się w taki sposób, iż „o potrzebie wydania nowego wyroku łącznego w miejsce dotychczasowego, który wówczas traci moc, nie decyduje fakt ujawnienia się jakiegokolwiek kolejnego skazania tej samej osoby, nieobjętego dotychczasowym wyrokiem łącznym, lecz tylko takiego, który spełnia przesłanki z art. 85 k.k. i w związku z tym nadaje się do połączenia, bądź to ze wszystkimi, bądź co najmniej z jednym ze skazań objętych istniejącym wyrokiem łącznym, co powoduje, że dotychczasowy węzeł prawomocnie połączonych kar ulega rozwiązaniu. Tylko przy braku podstaw do zastosowania art. 575 k.p.k. uprzednie prawomocne zakończenie postępowania o wydanie wyroku łącznego obejmującego kary orzeczone w obu sprawach stanowi negatywną przesłankę procesową w postaci powagi rzeczy osądzonej” (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z 10 lipca 2013 roku, sygn. akt II KK 14/13). Zwrócić należy uwagę, iż „wydanie wyroku łącznego” oznacza w przepisie art. 575 § 1 k.p.k. de facto „orzeczenie nowej kary łącznej”, albowiem w przypadku braku podstaw dla orzeczenia nowej kary łącznej wydane orzeczenie nie ma charakteru wyroku łącznego (patrz choćby art. 572 k.p.k.). Ustawodawca nie mówi przy tym o „wszczęciu postępowania o wydanie wyroku łącznego” albo o „orzekaniu w przedmiocie wydania wyroku łącznego”, lecz o „wydaniu wyroku łącznego”. W ocenie Sądu ową interpretację należy, per analogia, stosować również do zapisu art. 19 ust. 1 w/w ustawy nowelizującej. Użycie przez ustawodawcę stwierdzenia „orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem” oznacza zatem, iż ów nowy, prawomocny wyrok wymaga wydania nowego wyroku łącznego i orzeczenia nowej kary łącznej. Warto przy tym zauważyć, że treść art. 575 § 1 k.p.k. ulegała zmianie z dniem 01 lipca 2015 roku w sposób, który potwierdza powyższe konkluzje Sądu – jego uprzednie brzmienie mówiło bowiem o tym, że jeżeli po wydaniu wyroku łącznego zachodziła potrzeba wydania nowego wyroku łącznego, z chwilą jego wydania poprzedni wyrok łączny tracił moc. Oczywiście jest przy tym, iż owa potrzeba wydania nowego wyroku łącznego i wydania nowej kary łącznej musi ujawnić się na tle znowelizowanych przepisów rozdziału IX ustawy – Kodeks karny; jest to szczególnie jasne przy uwzględnieniu cytowanego już art. 575 § 1 k.p.k. (choć ten ostatni ma charakter procesowy). Konkludując, w ocenie Sądu, prawomocne skazanie po 1 lipca 2015 roku (w tym również uprawomocnienie się orzeczenia wydanego przed tą datą) umożliwia stosowanie przy orzekaniu w przedmiocie wydania wyroku łącznego przepisów rozdziału IX ustawy – Kodeks karny w ich znowelizowanym brzmieniu (tj. obowiązującym po 1 lipca 2015 roku) jedynie wówczas, gdy według owych „nowych przepisów” kara wymierzona tym wyrokiem podlega łączeniu z karami prawomocnie wymierzonymi skazanemu wyrokami wydanym przed 30 czerwca 2015 roku (tak też Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w sprawie o sygn. akt II AKz 124/16 z dnia 31.05.2016 roku).

Jak zaznaczona na wstępie, w przedmiotowej sprawie po dniu 1 lipca 2015 roku zapadło wobec skazanego orzeczenie w sprawie X K 681/15. Niemniej jednak w dacie wyrokowania, tj. w dniu 22 maja 2018 roku, kara pozbawienia wolności orzeczona w sprawie X K 681/15 została już wykonana w całości. Sąd nie dysponował tym samym możliwością stosowania wobec R. K. przepisów ustawy – kodeks karny, w jego brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 roku i zmodyfikowanym przez przepisy ustawy z dnia 11 marca 2016 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw. Sąd zważył bowiem, że stosownie do nowego brzmienia art. 85 § 2 k.k. podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary

łącznie za przestępstwa, o których mowa w § 1. W przedmiotowej sprawie kara wymierzona R. K. w sprawie o sygn. akt X K 681/15 została wykonana w całości, a zatem, w oparciu o w/w przepisy, nie podlegała łączeniu.

Sąd badał przy tym możliwość połączenia kar wymierzonych skazanemu również w oparciu o przepisy ustawy – Kodeks karny w jej brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku, uznał jednakże, że stoi temu na przeszkodzie treść uprzednio obowiązującego art. 85 k.k. Sąd analizował bowiem, w kolejności chronologicznej, daty wydania poszczególnych wyroków oraz daty popełnianych przez skazanego czynów. Analiza ta wykazała, że pierwszym chronologicznie wyrokiem było orzeczenie Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 08 stycznia 2015 roku w sprawie o sygn. akt X K 1009/14 za popełniony przez skazanego w okresie pomiędzy 16 kwietnia 2014 roku a 28 lipca 2014 roku czyn z art. 207 § 1 k.k. Natomiast czyn, za który R. K. został skazany wyrokiem wydanym w sprawie o sygn. akt X K 681/15, został przez niego popełniony w okresie pomiędzy 01 sierpnia 2014 roku a 15 kwietnia 2015 roku – tym samym już po wydaniu wyroku w sprawie o sygn. akt X K 1009/14, co również uniemożliwiało połączenie w/w kar na podstawie uprzednio obowiązujących przepisów rozdziału IX ustawy – Kodeks karny.

Uznając zatem, że w przedmiotowej sprawie brak jest, zarówno na gruncie uprzednio, jak i obecnie obowiązujących przepisów, możliwości połączenia wymierzonych skazanemu kar, Sąd na podstawie art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny i niektórych innych ustaw (Dz.U. z dnia 20 marca 2015 roku, poz. 396) i na mocy art. 572 k.p.k. w zw. z art. 85 § 2 k.k. a contrario postępowanie w sprawie o wydanie wobec skazanego łącznego umorzył.

Dalej, Sąd na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124 ze zm.) oraz § 1, 2, 3, 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 5 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądził od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku na rzecz adw. D. J. z Kancelarii Adwokackiej w G. kwotę 177, 12 zł (słownie: sto siedemdziesiąt siedem złotych i 12/100) brutto tytułem nie uiszczonych kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu, a na mocy art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983, poz. 49/223 ze zm.) zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, a wydatkami tego postępowania obciąża Skarb Państwa. Sąd miał na uwadze to, że pozostaje w izolacji penitencjarnej, a jego obecne możliwości zarobkowe są znacznie ograniczone.